

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **T. K.**, bytem xxx, xxx, zastoupen Janem Kalvodou, advokátem, se sídlem v Praze 6, Bělohorská 35, proti žalovanému: **Letiště Praha, a. s.**, se sídlem v Praze 6, K Letišti 1019/6, zastoupen Mgr. Markétou Kučerovou Pechovou, LL.M., advokátkou, se sídlem v Praze 8, Kubišova 19, o žalobě proti rozhodnutí komise žalovaného ze dne 10. 5. 2011, č. j. BZP/BSR/615/2011,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí odvolací komise Letiště Praha a.s. ze dne 10. 5. 2011, č. j. BZP/BSR/615/2011, je nicotné .**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám Jana Kalvody, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podanou žalobou napadl rozhodnutí komise žalovaného, vydané při jejím jednání dne 10. 5. 2011 pod č. j. BZP/BSR/615/2011.

Z žaloby, vyjádření žalovaného a z listin předložených účastníky řízení se podávají následující zjištěné skutečnosti. Žalobce vykonával ke dni 2. 3. 2011 své pracovní povinnosti v areálu Letiště Praha Ruzyně, jehož provozovatelem je žalovaný. Uvedeného dne zaparkoval žalobce jím užívaný dopravní prostředek v neveřejném prostoru Letiště Praha Ruzyně, přičemž o této události byl téhož dne sepsán záznam č. 70, podle nějž se žalovaný dopustil přestupku MMP-1G, spočívajícího v tom, že „porušil DŘ tím, že parkoval MMP na místě určeném pro LP“ („DŘ“ je zkratka pro směrnici LP-SM-004A/2008 ze dne 1. 8. 2010, Dopravní řád Letiště Praha Ruzyně, vydanou žalovaným). Záznam o události obsahuje poučení: „proti tomuto záznamu se lze odvolat v souladu s řídícím dokumentem SM-013/2010“ (tímto dokumentem je směrnice SM-013/2010 ze dne 1. 7. 2010, Pravidla pro vstup osob a vjezd vozidel a pro jejich pobyt v neveřejném prostoru Letiště Praha Ruzyně, vydaná žalovaným).

Žalobce podal dne 4. 4. 2011 „žádost o přezkoumání deliktu komisí“, v níž uvedl, že informaci o porušení pravidel Dopravního řádu obdržel až dne 24. 3. 2011, přičemž dne 19. 3. 2011 se dostavil na naplánovanou směnu, avšak nebyl do zaměstnání ostrahou vpuštěn s tím, že neabsolvoval mimořádné bezpečnostní školení. Důvod nevpuštění se nepodařilo žalobci ani jeho nadřízenému, L. K., zjistit, a tak byl žalobce poslán domů. Dne 21. 3. 2011 se žalobce dostavil za panem H., zaměstnancem žalovaného, jehož podřízený žalobci sdělil, že musí vykonat mimořádné bezpečnostní školení, neboť z důvodu porušení směrnice SM-013/2010 získal dva trestné body. Toto školení žalobce absolvoval dne 22. 3. 2011 a až dva dny poté obdržel informaci o porušení pravidel Dopravního řádu. Žalobce v této žádosti dále vyjádřil přesvědčení, že zaparkováním na uvedeném místě žádné předpisy neporušil.

Odvolací komise žalovaného ve složení O. H. – xxx/ LP, a.s., J. V. – xxx/ LP, a.s., R. H. – xxx/ LP, a.s., tedy skládající se ze tří zaměstnanců žalovaného, jednala o „přestupku“ žalobce dne 14. 4. 2011 a následně dne 10. 5. 2011, přičemž na posledním jednání přijala rozhodnutí tohoto znění: „Na základě všech faktů komise rozhoduje: 1) popsany skutek se stal; 2) trestný bod byl udělen v souladu s SM-013/2010; 3) mimořádné bezpečnostní školení proběhlo v souladu s SM-013/2010; 4) zapsaná kauce propadá v souladu s SM-013/2010.“

Žalobce v podané žalobě předně uvedl, že v rozhodné době byl zaměstnancem společnosti xxx xxx xxx. Žalovaný je provozovatelem Letiště Praha Ruzyně a jako takový může v souladu s § 31 odst. 2 zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví, vydávat příkazy všem osobám zúčastněným na provozu letiště a leteckém provozu, mezi něž se řadil rovněž žalobce, neboť jeho zaměstnavatel provozuje leteckou činnost v prostorách žalovaného. Žalobce uvedl, že byl držitelem Letištního identifikačního průkazu a Oprávnění k řízení mechanizačních prostředků na neveřejných plochách letiště, neboť splňoval všechny předpoklady stanovené zaměstnavatelem pro jejich vydání a držení, mezi něž patří i znalost směrnic vydaných žalovaným, jež jsou tak fakticky interními předpisy zaměstnavatele. Žalobce zdůraznil, že nebyl zaměstnancem žalovaného a nebyl s ním ani v jiném soukromoprávním vztahu. Žalovaný vůči žalobci vykonal správní, tedy mocenskou pravomoc, ač je subjektem soukromého práva a výkon této pravomoci mu zákon nesvěřil. V daném případě teoreticky přichází v úvahu pracovněprávní odpovědnost žalobce, avšak tu by mohl dovodit pouze jeho zaměstnavatel, nikoli žalovaný či jeho komise. Své rozhodnutí žalovaný fakticky vynutil, jednak fyzickým zabráněním žalobci ve výkonu práce, jednak vynucením nákladů a osobních plnění

při obnově Letištního identifikačního průkazu jako podmínky výkonu pracovních povinností.

Žalobce dále namítl, že řízení o domnělém přestupku vykazovalo řadu závažných vad. Základní podmínkou pro účinnou obranu obviněného je včasná znalost jeho obvinění, s tím byl však žalobce seznámen až během ústního jednání před komisí. Domnělý skutek byl vymezen neurčitě a jeho kvalifikace byla v průběhu projednání opakovaně měněna v návaznosti na argumentaci žalobce. Žalobce shrnul, že postup žalovaného je výkonem domnělého mocenského oprávnění, jež však může být založeno pouze zákonem; žádný zákon však nesvěřil žalovanému pravomoc k jakémukoli sankcionování popsáného typu, a její rozhodnutí je proto nicotným paaktem. Vzhledem k uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že podle jeho názoru pravomoc správního soudu k přezkoumání rozhodnutí žalovaného není dána. Jak uvádí sám žalobce, žalovaný je subjektem soukromého práva a pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech osob v oblasti veřejné správy mu nebyla žádným zákonem svěřena. Žalovaný je však jako jakákoli jiná soukromá osoba oprávněn stanovit pravidla pro pohyb osob a vozidel v prostorech, jež jsou v jeho vlastnictví. V této souvislosti žalovaný rovněž poukázal na oprávnění vydávat příkazy, svěřené mu ustanovením § 31 odst. 3 zákona o civilním letectví. Pravidla pro pohyb osob a vozidel žalovaný upravil formou interních předpisů – směrnic LP-SM-004A/2008 s SM-013/2010 (dále též „předmětné směrnice“). V konkrétním případě je podle názoru žalovaného vždy třeba zkoumat, zda došlo k porušení příkazu vydaného podle § 31 odst. 2 zákona o civilním letectví, jež může být jako přestupek projednáno správním orgánem, nebo zda došlo pouze k porušení interních předpisů žalovaného, o jehož potrestání může rozhodnout žalovaný svými interními orgány. V posuzovaném případě byla porušena toliko interní pravidla žalovaného.

Žalovaný upozornil na to, že z argumentace žalobce vyplývá, že by žádná soukromá osoba nemohla stanovovat pravidla pro účely zajištění bezpečnosti jimi provozovaných zařízení a tato pravidla vymáhat. Obdobně jako žalovaný postupují např. provozovatelé veřejných sportovních a kulturních zařízení, neboť stanovují vnitřní předpisy pro jejich užívání, za jejichž porušení jsou stanoveny sankce, např. ve formě vyloučení z jejich užívání bez náhrady zaplaceného vstupného. Také v těchto případech se jedná o subjekty soukromého práva, jež konkludentně vstoupily do soukromého vztahu, a o sankcích v těchto vztazích rozhoduje jeden z těchto subjektů, aniž by ovšem vykonával správní pravomoc. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že v dané věci jednal z mocenského postavení, naopak podle svého názoru pouze uplatnil sankci v rámci soukromoprávního vztahu se žalobcem, vzniklém okamžikem, kdy žalobce požádal o vydání Oprávnění k řízení mobilních mechanizačních prostředků na neveřejných plochách letiště Praha Ruzyně, splnil podmínky pro jeho vydání a zavázal se dodržovat vnitřní předpisy žalovaného. Žalovaný nakonec uvedl, že i v případě odebrání tohoto oprávnění by se žalobcem nadál mohl pohybovat v neveřejných prostorách letiště a vykonávat pracovní činnost, pouze by v těchto prostorách nesměl řídit vozidlo. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl a přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

Při ústním jednání žalovaný setrval na svém stanovisku. K otázce soudu, zda mezi žalobcem a žalovaným existoval pracovněprávní vztah ve smyslu zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, zástupkyně žalovaného uvedla, že pracovněprávní vztah „v úzkém slova smyslu“ mezi žalobcem a žalovaným neexistoval, avšak jednalo se o pracovní vztah v širším slova smyslu, v jehož rámci se žalobce zavázal předmětné směrnice dodržovat.

V první řadě se soud musí zabývat otázkou, zda je v projednávané věci dána pravomoc správního soudu přezkoumávat akty žalovaného, tedy zda žalovaný vystupoval vůči žalobci jako správní orgán ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jímž se rozumí orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Správní orgán ve smyslu citovaného ustanovení musí tedy vykazovat tři znaky: 1) jedná se o orgán moci výkonné či jiný z typu orgánů v definici uvedených; 2) tento orgán rozhoduje o veřejných subjektivních právech a povinnostech fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.); 3) toto rozhodování se děje v oblasti veřejné správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 22/2011 - 64 ze dne 28. 4. 2011). Veřejnými subjektivními právy se rozumí „*právo založené v právních normách, které umožňuje a současně chrání určité chování osoby ve vztahu k subjektům veřejné správy, přičemž směřuje k tomu, aby se veřejná správa zdržela zásahů do svobody osob, dále právo na určitou činnost či plnění ze strany veřejné správy ve prospěch určitých osob a právo podílet se na správě věcí veřejných*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 22/2004 - 68 ze dne 30. 9. 2004).

Žalovaný je právnickou osobou – akciovou společností, provozující Letiště Praha Ruzyně, tedy provozovatelem letiště ve smyslu zákona o civilním letectví. Jakožto provozovateli letiště tento zákon žalovanému ukládá některé povinnosti a svěřuje odpovídající pravomoci. Provozovatel letiště je tak např. oprávněn vydávat příkazy provozovatelům leteckých činností, cestujícím a ostatním osobám zúčastněným na provozu letiště a leteckém provozu k zajištění bezpečného provozu letiště a koordinovat činnost na letišti (§ 31 odst. 2); je povinen přijímat opatření k zabránění vstupu nepovolaných osob a nedovolenému vjezdu vozidel do jím určených prostorů letiště, přičemž za tímto účelem vydává a odebírá letištní identifikační průkazy a povolení k vjezdu vozidel, jakož i vede jejich evidenci (§ 85f odst. 1); dále je povinen odepřít vstup do jím určeného prostoru letiště nebo z něj vykázat osoby, které se nemohou prokázat platným letištním identifikačním průkazem nebo u nichž nebyla provedena bezpečnostní kontrola [§ 85f odst. 2 písm. e)].

Provozovateli letiště tak zákon ve veřejném zájmu ukládá mimo jiné povinnosti zajistit bezpečnost letiště a koordinovat veškeré činnosti na něm, a za tím účelem mu uděluje oprávnění vydávat příkazy, jakož i přijímat opatření a provádět určité zákroky (odepření vstupu, vykázaní), vůči všem osobám zúčastněným na provozu letiště a leteckém provozu, bez ohledu na to, zda je provozovatel letiště s těmito osobami v jakémkoli soukromoprávním vztahu. Provozovatel letiště tedy při výkonu těchto pravomocí rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob, t. j. vykonává veřejnou moc, již se rozumí „*taková moc, která autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech subjektů, ať již přímo, nebo zprostředkovaně. Subjekt, o jehož právech nebo povinnostech rozhoduje orgán veřejné moci, není v rovnoprávném postavení*“

s tímto orgánem a obsah rozhodnutí tohoto orgánu nezávisí od vůle subjektu“ (nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 41/98 ze dne 1. 12. 1998), a to v oblasti veřejné správy, když jeho úkolem je zajišťovat bezpečnost a hladké fungování zařízení, k němuž se váže silný veřejný zájem, a taková jeho činnost nemůže být vyloučena z přezkumu ve správním soudnictví. Skutečnost, že se nejedná o formalizované rozhodování o právech a povinnostech – ve správním řízení – je z hlediska zajištění soudní ochrany veřejných subjektivních práv bez významu (obdobné je to např. u faktických zásahů příslušníků bezpečnostních sborů jako správních orgánů). Žalobce jakožto zaměstnanec společnosti xxx xxx xxx poskytující služby při odbavovacím procesu na letišti, je přitom bezpochyby osobou účastnicí se provozu letiště.

Argumenty žalovaného, že se v dané věci jednalo o pracovněprávní či jiný soukromoprávní vztah a že předmětné směrnice jsou toliko interními předpisy žalovaného, s jejichž použitím žalobce v rámci tohoto vztahu souhlasil, soud shledal nepřipadnými. Předně mezi účastníky řízení nebylo sporné, že žalobce nebyl zaměstnancem žalovaného na základě pracovní smlouvy či jiného právního důvodu vyžadovaného zákoníkem práce pro vznik pracovního poměru; tuto skutečnost potvrdila zástupkyně žalovaného při jednání. Žalobce sám uvádí, že byl v rámci své pracovní činnosti s předmětnými směrnici seznámen, avšak tato skutečnost sama o sobě žádný právní vztah mezi žalobcem a žalovaným nezakládá. I kdyby se žalobce zavázal dodržovat tyto směrnice ve své pracovní smlouvě, jak tvrdí žalovaný, nemohl by postih za porušení takové povinnosti vůči žalobci uplatnit žalovaný jakožto osoba od jeho zaměstnavatele odlišná, neboť s žalovaným podpisem pracovní smlouvy žalobce do žádného právního vztahu nevstoupil. V řízení před soudem nebyla prokázána existence jakéhokoli soukromoprávního vztahu mezi žalobcem a žalovaným, v jehož rámci by mohly být aplikovány předmětné směrnice; pro úplnost k tomu soud dodává, že rovněž žádost o vydání Oprávnění k řízení mobilních mechanizačních prostředků na neveřejných plochách letiště Praha Ruzyně podle článku II.13.1 směrnice LP-SM-013/2010 podává pro svého zaměstnance „organizace“, tedy jeho zaměstnavatel.

O tom, že směrnice nebyly interními předpisy určenými jako přílohy k jakýmkoli soukromoprávním smlouvám uzavřeným mezi žalovaným a osobami vykonávajícími pracovní činnost v prostoru letiště, svědčí rovněž texty na prvních stranách těchto směrnic: *„Tato vnitřní norma je závazná pro všechny osoby vstupující do neveřejného prostoru letiště Praha Ruzyně v souladu s §31 odst. 2 a §85f zákona 49/1997 Sb. o civilním letectví.“* (směrnice LP-SM-013/2010); *„Tato směrnice je příkazem provozovatele letiště Praha – Ruzyně vydaným v souladu s ust. § 31 odst. 2 zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví, v platném znění, a je závazná pro všechny zaměstnance Letiště Praha, a. s. a pro všechny provozovatele leteckých činností a ostatní osoby zúčastněné na provozu letiště, zejména podílejících se na provozu mobilních mechanizačních prostředků v neveřejném prostoru letiště.“* (směrnice LP-SM-004A/2008). Z uvedeného je jednoznačně zřejmé, že žalovaný sám chápal tyto směrnice jako konkretizaci svého oprávnění, založeného zákonem o civilním letectví, vydávat příkazy a činit další opatření v zájmu zajištění bezpečnosti a provozu leteckých činností v prostorech letiště, a to vůči všem osobám v těchto prostorech se nacházejícím, bez ohledu na existenci soukromoprávního vztahu k těmto osobám (byť předmětné směrnice směřují toliko vůči části takto vymezené množiny osob). Ačkoli dále uvedená skutečnost není v dané věci sama o sobě pro rozhodnutí soudu určující, dobře dokresluje, jak žalovaný sobě udělená oprávnění a jím prováděné činnosti chápal: jednání žalobce bylo v následujícím řízení důsledně

označováno jako „přestupek“, žalobce proti němu mohl podat ve lhůtě 14 dnů a po složení kauce „žádost o přezkoumání porušení“ (na záznamu o události označenou jako „odvolání“), o němž rozhodovala při své jednání „odvolací komise“ tak, že „skutek se stal“ a „trestný bod byl udělen v souladu s SM-013/2010“. Žalovaný tedy pro projednávání porušení svých směrnic dosti komplexním způsobem upravil quasi sankční řízení, přičemž užití pojmosloví jednoznačně upomíná na veřejnoprávní režim projednávání žalobcova jednání a vůbec neodpovídá nyní žalovaným prezentovanému stanovisku, že se jednalo o běžné opatření v rámci čistě soukromoprávního vztahu.

Žalovaným uváděné příklady soukromoprávních vztahů nejsou s nyní posuzovanou věcí shodné. Osoby účastníci se koncertu či sportovního utkání jsou povinny respektovat pravidla upravující chování v místech konání těchto akcí, pokud jsou součástí podmínek smlouvy, již tyto osoby uzavřely např. zakoupením vstupenky, a jejich dodržování může jejich smluvní partner vymáhat. V nyní posuzované věci však mezi žalobcem a žalovaným žádná smlouva uzavřena nebyla, naopak žalovaný vydané směrnice výslovně opřel o veřejnoprávní zmocnění obsažené v zákoně o civilním letectví. Žalobcova povinnost podrobit se příkazům žalovaného proto vyplývala z oprávnění žalovaného, stanoveného předpisem veřejného práva, nikoliv tedy ze soukromoprávního vztahu, neboť mezi žalobcem a žalovaným žádný takový vztah neexistoval.

Provozovatel letiště, pokud vystupuje jako správní orgán, může vykonávat zákonem svěřenou pravomoc toliko v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky); zákonem svěřená oprávnění nemůže žádným způsobem překročit.

Zákon o civilním letectví provozovateli letiště nesvěřuje pravomoc vést o porušení jím vydaných příkazů či prováděných opatření řízení, v němž by za ně mohl ukládat sankce. Jestliže se žalobce dopustil porušení příkazů vydaných žalovaným, mohl naplnit skutkovou podstatu přestupku obsaženou v § 92 odst. 1 písm. h) zákona o civilním letectví ve znění účinném do 31. 7. 2011, spočívajícího v tom, že fyzická osoba „nesplní příkaz provozovatele letiště, osoby poskytující letecké služby, poskytovatele letových navigačních služeb, leteckého dopravce, provozovatele leteckých prací nebo leteckých činností pro vlastní potřebu nebo jiných oprávněných osob vydaný ke splnění jejich úkolů“, k pojednání tohoto přestupku je však příslušný toliko zákonem stanovený správní orgán a nikoli provozovatel letiště. Měl-li tedy žalovaný za to, že žalobce porušil pravidla stanovená Dopravním řádem, tedy že porušil příkaz žalovaného, vydaný na základě zmocnění podle ust. § 31 odst. 2 zákona o civilním letectví, měl tuto skutečnost oznámit příslušnému orgánu veřejné správy, jenž by byl oprávněn toto porušení projednat. Místo toho však žalovaný si sám přisvojil pravomoc projednat a sankcionovat porušení Dopravního řádu, aniž by však k tomu byl zmocněn.

V posuzované věci rozhodla komise – zřízená žalovaným a podle zápisu z jejího jednání složená ze tří jeho zaměstnanců – tak, že „1) popsany skutek se stal, 2) trestný bod byl udělen v souladu s SM-013/2010, 3) mimořádné bezpečnostní školení proběhlo v souladu s SM-013/2010, 4) zaplacená kauce propadá v souladu s SM-013/2010.“ V případě propadnutí kauce ve výši 3.150 Kč, již musel žalobce podle čl. II.19.4.4 směrnice LP-SM-013/2010 složit za podání „opravného prostředku“, jakož i v případě žalovaným uložené povinnosti absolvovat mimořádné bezpečnostní školení, jehož

náklady ve výši 1.050 Kč musel žalobce podle čl. II.19.4.5 téže směrnice rovněž nahradit, přitom došlo k zásahu do žalobcových subjektivních veřejných práv, neboť právo, aby byly komukoli ze strany orgánů veřejné moci ukládány povinnosti jen v případě a způsobem stanoveným zákonem, je zaručeno Listinou základních práv a svobod v jejím čl. 2 odst. 2 a 3, přičemž tímto postupem žalovaného došlo k zásahu do práva žalobce vlastnit majetek, chráněného čl. 11 Listiny. Žalovaným vedené řízení proběhlo postupem předpokládaným směrnicí LP-SM-013/2010, avšak popsáním způsobem výrazně překročilo rozsah zákonného zmocnění, na jehož základě a v jehož mezích byla tato směrnice vydána. Žalovaný, který při vydávání příkazů a přijímání dalších opatření podle zákona o civilním letectví vystupuje jako správní orgán, neměl k takovému postupu zákonem svěřenou pravomoc. Přesvědčení žalovaného, že je oprávněn „trestat“ porušení svých interních předpisů (jak uvedl ve svém vyjádření k žalobě ze dne 2. 1. 2012), tu proto nemá žádný podklad: takové oprávnění nevyplývá ani ze smlouvy, neboť mezi účastníky žádná smlouva uzavřena nebyla, a nevyplývá ani ze zákona, protože zákon o civilním letectví pravomoc „trestat“ žalovanému nesvěřuje.

Naprostý nedostatek pravomoci je jednou z vad natolik závažných, že mají za následek nicotnost správního aktu (srov. též ustanovení § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něž je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný). Nejvyšší správní soud k důvodům nicotnosti judikoval: *„Nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti.“* (Usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 A 76/2001 - 96 ze dne 22. 7. 2005, publikované pod č. 793/2006 Sb. NSS.)

Judikatura správních soudů i doktrína správního práva se shodují v tom, že nulitní (nicotný) právní akt ve skutečnosti neexistuje, neboť tu není nic, co by bylo způsobilé se s účinky právní moci dotknout právní sféry fyzické nebo právnické osoby. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti. Nicotný akt nelze měnit, proto je nicotností automaticky stíženo i rozhodnutí o odvolání či o rozkladu, které mění nicotné rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Naopak dílčí nedostatky správního aktu v žádném případě nemohou způsobit jeho nicotnost. Prohlášení nicotnosti má deklaratorní charakter (srov. Hendrych, D. a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 164-168).

Podle § 76 odst. 2 s. ř. s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu.

Jelikož soud v dané věci shledal u žalovaného podstatné překročení zákonem svěřených pravomocí, a to v intenzitě způsobující nicotnost žalobou napadeného aktu, vyslovil nicotnost tohoto aktu.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež

sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Náklady zastoupení soud určil v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení úkonů, tak, že jsou tvořeny podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 odměnou za dva úkony právní služby uvedené v § 11 ve výši 2.100 Kč za každý tento úkon (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé - žaloba; nařízeného jednání se zástupce žalobce nezúčastnil) a podle § 13 odst. 3 související náhradou hotových výdajů za každý tento úkon ve výši 300 Kč. Jelikož je žalobcův zástupce plátcem DPH, součástí nákladů řízení je podle § 137 odst. 3 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, rovněž náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z takto vypočtené částky. Náhradu nákladů v celkové výši 7.808 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. února 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: J.Válková